

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγριππίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ῥώμη σὲ προβάλλεται, ὥσπερ λειμῶν ῥόδον εὖοσμον, Ἀγριππῖνα πολυάθλε, πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευοδιάζον, ὁδμαῖς ἐναρέτοις, καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν, ἀποδιῶκον χάριτι πάντιμε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, τῶν παρθένων τὸ καύχημα, τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Ὀλβον ὡς πολύτιμον, τῆ Σικελία σὲ δίδωσιν, ἐν τῇ Ῥώμη ἀθλήσασαν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔνθα γενομένη, αἰοῖδιμε Μάρτυς, τὴν τῶν δαιμόνων πονηράν, πληθὺν διώκεις ἐπιστασία σου, διὸ σὲ μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου σήμερον, ἐορτάζομεν ἄθλησιν, Ἀγριππῖνα πολυάθλε.

Ἐφερον ἐπ' ὤμων σε, Βάσσα καὶ Παῦλα προστάξεσι, τοῦ τὰ σύμπαντα φέροντος, τόπους διαμείβουσαι, καὶ μακρὰ πελάγη, Μάρτυς Ἀγριππῖνα, θαυματουργίας φοβεράς, ἐπιτελοῦσαν τῆ θεία χάριτι, κατέπαυσας ἐν τόπῳ δέ, ἐν ᾧ Θεὸς ὠκονόμησε, κεκμηκότων ἀνάπαυσις, γενομένη πανεύφημε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυῦμνητε, Τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἁμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποίησον, ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σὲ ὡς ἐθεάσατο, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκοῦσα Φιλάνθρωπε, κραυγάζουσα ἔλεγε, Πῶς ἐθελουσίως, πάθος ὑπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς, γαστρὸς ἐκλάμψας ὡς παντοδύναμος, καὶ λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἀνυμνῶ σου τὴν ἄμετρον, νῦν Υἱὲ συγκατάβασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτώηχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Τὴν Χριστονύμφην Ἀγριππίνην αἰνέσω.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, τῆς ἀστραψάσης σοὶ ἄνωθεν, τὸν ζόφον ἀπέλασον τῆς ἀγνωσίας μου, καὶ παράσχου μοί, εὐχαίς σου Ἀγριππῖνα, χάριν ἀνυμνήσαι σου, Μάρτυς τὰ θαύματα.

Ἡλίου φαιδρότερον, ὡς ἀληθῶς ἐξανέτειλας, ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ κατηύγασας, ἀκτίσι τῶν ἀγώνων, Μάρτυς καὶ θαυμάτων σου, κόσμου τὰ πέρατα.

Νυμφίον ἀθάνατον, τὸν ζωοδότην ποθήσασα, ὡς μνήστρα τὴν ἄθλησιν, τούτω προσήνεγκας, καὶ ἀντέλαβες, οὐρανῶν Βασιλείαν, καὶ στέφανον ἄφθαρτον, Μάρτυς αἰοῖδιμε.

Χειρὶ τοῦ Δεσπότη σου, κυβερνωμένη διέπλευσας, τὴν ἄστατον θάλασσαν, τῆς ἀσεβείας σεμνή, καὶ προσώρμισας, λιμένι Ἀγριππῖνα, τῆς ἄνω λαμπρότητος, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, ἡ τὸν Σωτήρα κυήσασα, καὶ τοῦτον ἀγκάλαις σου, θείαις κατέχουσα, κυριώνυμε, διάλυσον τὸν γνόφον, ψυχῆς μου καὶ φώτισον, ταύτην γεραίρειν σε.

Ὡδή γ'
Τόξον δυνατῶν

Ῥάβδοις τυπτομένη ἔχαιρε, τούτοις τὰ ὅσα τῆς ἀσεβείας συντριβούσα, καὶ βοῶσα, Τῆς σῆς οὐδὲν με, ἀγαπήσεως χωρίσει Χριστέ.

Ἵνα τῶν ἐχθρῶν τὴν γύμνωσιν, Μάρτυς στηλιτεύσης, τοῦ χιτῶνος γεγύμνωσαι, διὰ τοῦτο τῆς ἀφθαρσίας, τὴν στολὴν Χριστὸς σοὶ δίδωσι.

Στόμα τὸ λαλοῦν παράνομα, τῆς εὐνομοπάτης, κατὰ σοῦ Χριστομάρτυρος, ἐνεφράγη, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Σωτῆρος κηρυττούσης σου.

Τεῖνας ἐπὶ γῆς τὸ σῶμά σου, ὁ τῆς ἀσεβείας ὑπουργὸς μεματαίωται, τεταμένην πρὸς τὸν Δεσπότην, τὴν διάνοιαν ἐχούσης σου.

Θεοτοκίον

Ῥῆσις εὐσεβῆς πεπλήρωται, ἡ τοῦ Ἡσαίου, Παρθένος γὰρ τέτοκε, σαρκωθέντα τὸν ζωοδότην, καὶ Σωτήρα τῶν Ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ παρθενία τὴν ψυχὴν ὠραίσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτω κατηγγύησαι, ὡς Παρθένος καὶ Μάρτυς, ὅθεν σὲ ἠξίωσεν, οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων, σεμνὴ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μμμετανοίᾳ κρᾶζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλόμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην, ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σὲ σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότεατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σὲ μακρόθυμε.

Ὡδή δ'
Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ὁ τὸ θέλημα τῶν τοῦτον, φοβουμένων ποιούμενος, δι' Ἀγγέλου Μάρτυς, λύει σὲ δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, τὴν διαλύσασαν πᾶσαν τὴν ἀσέβειαν, τῷ δεσμῷ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου.

Νεκρωθεῖσα δι' ἀγάπην, τοῦ νεκρώσαντος ἅπασαν, τὴν ἰσχὴν θανάτου, χάριν ἀναβλύζεις ἀείζων, τοὺς ἐκ παθῶν νεκρωθέντας θεραπεύουσα, Ἀγριππῖνα, Μαρτύρων Χριστοῦ ἐγκαλλώπισμα.

Ἵπερβάσα τὴν ἀγάπην, τοῦ νυμφίου σου ἅπαντα, τῆς σαρκὸς τὸν πόθον, ἔφερες στερρῶς ἐν τῷ τύπτεσθαι, τὰς ἀλγηδόνας βοῶσα, Οὐ χωρίσει με, τῆς στοργῆς σου Χριστέ, τῶν παθῶν ἡ ἐπίτασις.

Μακαρίας ξυνωρίδος, τῆς Τριάδος τῷ ἔρωτι, ὑπεραθλησάσης, Βάσσης Ἀγριππίνης τε σώφρονος, τίς τὴν ἀνδρείαν ἐξεῖποι; ὅπως ἔδειξαν, ἀδρανῆ τῶν εἰδώλων ἰσχὺν κραταιότατα.

Θεοτοκίον

Ἡ Βασίλισσα Παρθένος, διαχρύσω στολίσματι, ὠραιζομένη, Υἱῷ Βασιλεῖ νῦν παρίσταται, ἡ ἀσυγκρίτως Ἀγγέλους ὑπερέχουσα, τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τῆ δυνάμει σου.

Ὡδή ε'
Σὺ Κύριέ μου φῶς

Φῶς ἄδυτον τῷ σῶ, ἐνσκηνώσαν σκηνώματι, ἐδείκνυ σὲ τοῖς ὀρώσιν, ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέραν, βολὰς

θαυμάτων πέμπουσιν.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τοῦ ποιμένος τοῖς ἵχνεσι, βαδίζουσα Ἱερεῖον, ὡσπερ ἄμωμον τούτω, ἐνθέως προσενήνεκται.

Νοῦν ἔχουσα φωτός, προφητείας ἀνάπλεων, τὰ μέλλοντα, ὡς παρόντα, ἡ ἀοίδιμος Βάσσα, προλέγειν κατηξίωται.

Θεοτοκίον

Ἵ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, θεράπευσον ἢ τεκοῦσα, τὸν πανάγαθον Λόγον, τὸν πάντας ἀγαθύνοντα.

Ὡδὴ ς'

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Ἀστράψαν, ἐκ τῆς Ῥώμης ὡς ἄδυτον ἥλιον, ἡ Σικελία τὸ σῶμα, τῆς Ἁγίας Μάρτυρος δεξαμένη, τῆς ζοφώδους, τῶν δαιμόνων λυτροῦται δεινότητος.

Γενναίως, αἱ τρισόλβιοι Ἅγιοι Μαρτυρες, αἱ πρὸ θανάτου θανοῦσαι, ἐν τῇ προσδοκίᾳ τοῦ μαρτυρίου, νεκρωθέν σου, ζωηφόρον τὸ σῶμα κομίζουσι.

Ῥομφαῖαι, τοῦ ἐχθροῦ ἐπὶ σὲ ἐξησθένησαν, καὶ γὰρ ὡς πόλεις καθεῖλες, ἀθεμελιώτους τούτου τὰ θράση, Ἀγριππῖνα, τῷ μοχλῷ τῶν ἐνδόξων ἀγώνων σου.

Ἰᾶται, τὴ προσψαύσει αἰμόρρους τοῦ, σκήνους σου, λεπροὶ καθαίρονται πίστει, δραπετεύει ἄλλη δὲ πᾶσα νόσος, τὴ προσκλήσει, τοῦ Ἁγίου σου Μάρτυς ὀνόματος.

Θεοτοκίον

Ῥήμασι, τοῦ Γαβριὴλ Παρθένε πανάμωμε, νὺν κεχηρμένοι βοῶμεν, Χαῖρε Μήτηρ μόνη εὐλογημένη, Χαῖρε πύλη, δικαιοσύνης ἥλιον ἔχουσα.

Ὁ Εἰμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ Δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγριππίνης.

Στίχοι

- Πλησθεῖσα δεινῶν τραυμάτων ἐκ τυμμάτων,
- Πολλῶν μετέσχε στεμμάτων Ἀγριππῖνα.
- Εἰκάδι θειομένη τριτάτη θάνεν Ἀγριππῖνα,

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀριστοκλέους Πρεσβυτέρου, καὶ Δημητρίου Διακόνου καὶ Ἀθανασίου Ἀναγνώστου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ

Περιστερὰ οἷα χρυσή, ὄπλω τοῦ Σταυροῦ φραττομένη, Ἀγαρηνοὺς τοὺς ἐν νυκτί, τῷ φρουρίῳ τῷ σῶ προσεγγίσαντας, ἐξηφάνισας σώσασα, τοὺς πιστοὺς μαιφονίας, τῆς τούτων Μάρτυς.

Πολυειδεῖς διὰ, Χριστόν, πόνους ὑπομείνασα Μάρτυς, ἄπονον εὔρες ἐν αὐτῷ, καὶ ἀθάνατον λήξιν κραυγάζουσα, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Ἱεουργὸς ὁ θαυμαστός, καὶ θαυματουργίας ἐκλάμπων, σοῦ τὰ θαυμάσια ὀρῶν, Ἀγριππῖνα Θεὸν ἐμεγάλυνε, καὶ γηθόμενος ἔψαλλεν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Νευρωμένω λογισμῶ, σοῦ τὸ ῥωστικὸν παθημάτων, διακομίζουσαι σῶμα, γυναικείας οὐδόλως ἠσθάνοντο, ἀσθενείας κραυγάζουσαι, αἱ παρθένοι τῷ Δεσπότη, Εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Κυοφορήσασα Θεόν, μένεις μετὰ τόκον παρθένος, καὶ γαλουχεῖς μητροπρεπῶς, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου Πανάμωμε, ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

ᾠδὴ η'

Παίδας εὐαγεῖς

Ἦ νῦξ ὡς ἡμέρα καθωρᾶτο, τοῖς φέρουσι Μάρτυς σου τὸ λείψανον, τόπος εὐωδίαστος, ἅπας σὲ δεχόμενος, δαιμονικὴ παράταξις, σφοδρῶς ἠλαύνετο, ἰάσεων ἀπέρρει πλημμύρα, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νυμφίον ἀθάνατον ποθοῦσα, Ὅπισω τῶν μύρων τούτου ἔδραμες, τούτου τὰ παθήματα, Μάρτυς καὶ τὸν θάνατον, ἐκμιμουμένη ἔνδοξε, καὶ ἀνακράζουσα, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνύστακτον ἔχουσα τὴν πίστιν, ἐλαίω τε φαιδρυνθεῖσαν τῶν αἱμάτων σου, Μάρτυς τὴν λαμπάδα σου, ἔνδον εἰσελήλυθας, εἰς τὸν νυμφῶνα χαίρουσα, τῆς οὐρανόου χαράς, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδεῖν τὴν τερπνότητα Κυρίου, τὸν τούτου ναόν τε ἐπισκέψασθαι, ποθοῦσα ὡς ἄρματι, αἷματι οἰκείω σύ, ἐποχουμένη ψάλλουσα πρὸς τοῦτον ἔφθασας, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἦ βᾶτος τὸ πρὶν προδιετύπου, τὸ ξένον τοῦ τόκου σου μυστήριον, ἄκαυστος τῷ φλέγεσθαι, μένουσα πανάμωμε, καὶ γὰρ τὸ πῦρ ἐκύησας, τὸ τῆς θεότητος, καὶ ἄφλεκτος διέμεινας Κόρη, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰμὸς

«Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνω, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ᾠδὴ θ'

Λίθος ἀχειρότμητος

Νεύσει τοῦ τὰ πάντα ποιῶντος, τοῦ μαρτυρίου πρὸς τὸ πέρασ, ἡ Ἀγαθονίκη σὺν Βάσσα, ὁμοῦ καὶ Παῦλα προθύμως σπεύδουσαι, ὡς ἀληθῶς κατάλληλον, εὔρον τοῦ πόθου τὸ συμπέρασμα.

Ἐν ἐπουρανόις θαλάμοις, κατασκηνώσασα Παρθένε, καὶ τῶν ἀθεάτων τὰ κάλλη, κατανοοῦσα καὶ ἀπολαύουσα, τῆς τοῦ Θεοῦ λαμπρότητος, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαιδρυνον.

Στέφανος ἐτέθη χαρίτων, τὴ κορυφὴ σου Ἀγριππίνα, ὡς τελειωσάσης τὸν δρόμον, καὶ τηρησάσης τὴν πίστην ἄσυλον, καὶ τῶν δικαίων τάγματα, περιχαρῶς σὲ ὑπεδέξαντο.

Ὡς παρισταμένη τῷ θρόνῳ, ἐν παρρησίᾳ τοῦ Δεσπότη, μάρτυς Ἀγριππίνα σὺν πᾶσι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἁγίοις αἴτησαι, ἀμαρτιῶν τὴν λύτρωσιν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Ὡς τὸν τοῦ παντὸς δεδραγμένον, μητροπρεπῶς ταῖς σαῖς ἀγκάλαις, φέρουσα Παρθένε Μαρία, χειρὸς μερῦσαι τοῦ πολεμήτορος, ὅπως τὴν σὴν σωζόμενος, ἀνευφημῶ μεγαλειότητα.

Ὁ Εἰμὸς

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία καί, Ἀπόλυσις.